

NẮNG NGÀY XƯA

HOÀNG KHAI NHAN
Ý THƠ PHẠM NGỌC

Boston



Em nắng ngày xưa, anh mưa đầu mùa, em về cuối



phố, anh nhớ vàng hoa. Xanh những hàng cây chiều hong tóc



dài, chân người qua đó băng khuôn từng ngày. Hắt hiu tình



nhớ một con bướm gầy, Hạ về thay áo vàng cánh Thu bay... Tháng năm lặng



lẽ người đi cuối trời, lạc loài phiêu bạt một cánh hoa trôi... Mai có xa



nhau thương đau một lần, anh về hoang vắng như nhánh sấu đông... Đâu những hàng



cây chiều hong tóc gầy? Chân người quen lối băng khuôn tình này!...

Fir